

„Uklidni se, Valentýnko,“ chlácholil kamarádku Jonáš.
„Zítřka si z domova vezmu dřevěnou šavličku. To byla moje nejmilejší hračka, když jsem chodil do školky.“

„Fakt?“ podivila se Valentýnka a hned se znovu usmívala.

I přes tento zádrhel všechno vypadalo vskutku nadějně. Děti si oblékly kostýmy, nasadily si masky a rázem si připadaly jako postavy z dávných dob.

Anička se Zuzkou se postavily na pravý okraj jeviště a zazpívaly úvodní píseň chóru:

*„Poslyšte příběh starý,
bohové tehdy ještě chodili po zemi.
A byli k nerozeznání od nás všech,
stejní jako my i vy...“*

Ó, jak zní každé slovo tajemně, zachvěla se Valentýnka. Jak je nádherné hrát divadlo!

Píseň dozněla a na jeviště vstoupil Péťa jako král Aigeus. Zuzka se teď stala královnou a popošla blíž k Péťovi.

„Teď všem ukážu Marušku, to bude jako miminko, co se narodilo,“ promluvil Péťa normálním hlasem a vzápětí navázal vznešeným tónem: „Pohleď, má ženo, královno, krásný je náš malý Theseus. Já musím však odjet do války. Jestli se za šestnáct let nevrátím, požádej Thesea, ať zkusí odvalit tento kámen.“ Péťa ukázal na kámen ze skalky a pokračoval: „Najde pod ním meč a střevíce. Nechť si tyto věci vezme a vydá se za mnou.“

Nato Péťa opustil jeviště a Zuzka si stoupla vedle Aničky. Obě hlubokým hlasem pronesly: „A tak čas běžel, až bylo Theseovi šestnáct let.“

Nyní na jeviště vstoupil Jonáš jako Theseus. Valentýnce se napětím rozbušilo srdce. Dokáže Jonáš promluvit nahlas? Nebude se stydět? Zvládne trému?

Zuzka přistoupila ke kameni a vážně Thesea vyzvala: „Můj synu, zkus odvalit tento kámen. To, co pod ním najdeš, ti bude patřit.“